

הנה מוטטלות גופותינו

כי מצב זה אינו יכול להימשך לעולם ועד, וכי יש צורך ליטול ליד את היוזמה לחיפול. השאלה הגדולה שניקרה בכל לב היתה: כיצד? האם כדאי לגמול תגמול בדם ואש כדי לזרוע בלב המתקופים אימה ופחד? האם יש ערך כל שהוא בפעולות דיפלומטיות? האם יש צורך לחדש את המלחמה ממש. כבימי תש"ח? או שמא ישנה אפשרות לכבוש שדום על-ידי מדיניות נועזת?

הארץ הישראלית לא ידע השבוע את התשובה. וכל הפימנים העירו שגם ממשלתנו לא ידעה אותה. אולם הארץ הישראלית החל השבוע לחשוב.

שירו הישן של חיים גורי על 35 חיילי ההגנה שנפלו בדרכם הנואשת לכפר-עציון הנצור, שוב התמלא השבוע תוכן. הגופות שהיו מוטטלות בשורה ארוכה-ארוכה לא היו ברובן גופות של חיילים. לא קרב פנים אל פנים הטיל אותן ארצה, אלא כדורי רוצחים מן המארב. אולם קו ישר מוביל מנתיב הל"ה אל מעלה העקרבים — הקו הישר של המלחמה אשר לא תמה. המלחמה הנטושה במלוא היקפה, רק באמצעים אחרים. היתה דרושה תקרית כזאת כדי להזכיר לאזרח הישראלי, השקוע במטרדותיו ובשאיפותיו האפורות, מציאות גדולה זו. היא הכריזה בקול

